

gelsen af de nødvendige Skydebaner. Mine Bemærkninger gjælde Helsingør. Henset til Forholdene i fremmede Hære er det altsaa nødvendigt, at ogsaa vi lære vore Infanterister at skyde paa længere Afstande, men som Forholdene nu ere i Hæren, vil det kunne siges uden Overdrivelse, at af de 6 Maanedes, Infanteristens Uddannelse varer, anvendes der omtrent een Maaned til Skydning. Det er ikke muligt at anvende mere Tid derpaa, og det vil endog blive vanskeligere i Fremtiden; thi det maa erindres, at endel af Rekrutbataillonerne skulle deltage i større Øvelser i den sjette Maaned og altsaa maa have tilendebragt Skydningen i den femte Maaned. Det gjælder derfor om ved en Medvirkning fra Skytteforeningernes Side at skabe en Mulighed for, at man kunde opnaa den Skydesærdighed i Hæren, som er nødvendig, og jeg tror, at i det Dødblik man forsynede Medlemmerne af Skytteforeningerne med Skyttebøger og drev Undervisningen i Skydning paa den selsomme Maade, som den drives i Hæren, vilde enhver ung Mand, der kom ind som Rekrut, kunne medbringe sin Skyttebog, hvoraf man kunde se hans Standpunkt, og det maatte da være Hærens Opgave at arbejde videre paa den erhvervede Færdighed. Derved blev man tillige istand til at sørge for, at et større Antal af vore Soldater kom til at skyde paa længere Afstand og at gjøre et større Antal Stud paa disse, hvilket i alle Tilfælde er en Fordel. Men figter mit Forslag saaledes dels til Afhjælpning af Mangler ved Forstærkningen og dels til at bidrage til, at Skytteforeningerne faae en bedre Udvikling, saa ligger der tillige bagved — det ønsker jeg gjerne at tage med — Hensynet til Virkningen af Aldersgrændsen, som jeg ikke tror, man kan se bort fra. Ved Udgangen af 1885, altsaa om 5 Aar, ville henved 70 Generaler, Oberster og Kapitainer af Fodfolket falde for Aldersgrændsen; mellem dem er 10—11 Generaler og Oberster og altsaa mellem 50—60 Kapitainer, der maa falde for Aldersgrændsen, og blandt disse er en langt overveienende Del Mænd, som have deltaget i vore slesvigiske Krige, og vi miste altsaa ved dem en stor Del af den Krigserfaring, som vi for Dødblikket raade over i Hæren. Jeg tror, at alle Medlemmer ville være enige i, at det er ønskeligt, at der gjøres Noget, for saavidt muligt at bevare den, og naar man skaber Midler til at lønne disse Mænd paa en saadan Maade

i Forstærkningen, at de derigjennem kunne faae et Erhverv, kan man saameget sikrere gjøre Regning paa at bevare dem, som det er langt naturligere for dem at blive i den Livsstilling, hvor de nu ere, end at arbejde sig ind i en anden. Naar jeg tillige har talt om Muligheden af, at man ad Frivillighedens Vej kunde gjøre Noget for at skaffe Forstærkningen Øvelse, saa er det kun en Hensigt, jeg skal tillade mig at gjøre. Saavidt mig bekendt, ere Forstærkningsbataillonerne formerede saaledes, at man i Kompagnierne har et lige stort Antal Mandskab fra hvert Lægd. Følgen deraf er, at Kompagnierne ere sammensatte af Mandskab, der bor ved Bøksanterne, og derfor er det vanskeligt at faae dem samlede. Hvis man derimod inddelte Halvbrigadeførene i Kompagnidistrikter, vilde man derigjennem skabe Mulighed for ad Frivillighedens Vej, om ikke at samle Kompagnierne til Øvelse, saa dog at samle Mandskabet delingsvis.

Det er jo blevet en Ret ved Finantslovens Behandling, at man har Lov til at rette Interpellationer til de forskjellige Ministre. Forsaavidt disse Interpellationer angaa mindre Spørgsmaal, er det vistnok rigtigt at gaa denne Vej, derimod turde det være et Spørgsmaal, om det er rigtigt under Finantslovens Behandling i Form af Interpellationer at fremsætte meget store Spørgsmaal, som ikke paa nogen Maade kunne udtømmende besvares. Jeg tror saaledes, at det Spørgsmaal, der er bragt frem af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) om vore lærde Skolers Undervisning, langt mere fyldestgjørende drøftes under en særegen Interpellation, end den kan drøftes paa Finantsloven; men jeg indrømmer paa den anden Side, at det ærede Medlem har været i sin gode Ret, thi han har kun gjort, hvad der har været Tradition igjennem adskillige Aar. Naar jeg fremhæver dette, er det, fordi jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad denne Fremgangsmaade har ført til med et andet Spørgsmaal, der, tager jeg ikke feil, ved de aarlige Finantsloves Behandling stadig bringes frem; der vøres altid ved det, men man kommer aldrig længere end til at røre ved det, det angaar Udskrivningen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den almindelige Mening i Befolkningen er den, at vi kun have den almindelige Værnepligt paa Papiret. Man forstaar ikke de Regler, efter hvilke Mandskabet